

труповетъ на убити турци. Като вихъръ минаха нашитъ и веднага се спуснаха подиръ бѣгащия неприятель.

Злочестината

Изеднажъ, като грѣмъ, се разнесе скръбната вестъ, че Стефанъ Христовъ се изгубилъ нѣкъде. Той командваше IV взводъ отъ 10-та рота, I полкъ. Ротата заминала, санитарии се спуснаха да дирятъ. Сетне се научихме, че билъ намѣренъ падналъ въ единъ долъ. Крѣвта щуртѣла отъ раната. Въ разярения бой никой не забелязалъ, где е падналъ храбриятъ юнкеръ. Санитаритъ го намѣрили вече издѣхналъ . . .

Загубата на тоя храбъръ български синъ сѣкашъ разплака природата. Силенъ дѣждъ, като изъ ведро, се изсипа по земята и бързо изми крѣвитъ . . . Когато санитаритъ дигнали юнака, тѣлото му било съвсемъ измито и почистено. Двама носачи отнесли славно загиналия момъкъ въ близкото село. Ротата и други офицери се събрахме. Дойде и свещеникъ. Ковчегътъ се окичи съ цвѣтя и зеленина. Върху гърдитъ на загиналия се закопча крѣстъ за храбростъ. Трѣбитъ засвириха и ковчегътъ се спусна въ гроба. Ротата изгърмя съ пушки въ знакъ на почитъ.

Около него се наредиха и много други гробове на български синове, паднали за свободата на Македония и Одринско.

Бой между Бунаръ-Хисаръ и Люле-Бургазъ

Следъ горната случка ние потеглихме да гоимъ турцитъ. Седемъ дена пѣтувахме въ дълбока калъ, спяхме на открито въ дѣждоветъ и често не